

HANDENS GÖ- RANDE SOM PO- LITISK KRAFT

För den som har sina rötter i hemslöjdsrörelsen är igenkänningen nästan omedelbar. De starka färgerna, den flödande mönsterglädjen och de rytmiserade formerna. Javisst är det gamla svenska vävmönster som återkommer i Åsa Norberg och Jennie Sundens målade triptyk *The Object, The Subject* och *The Verb* som nu visas i den nedre utställningshallen.

–I nästan alla våra verk finns en annan konstnär inblandad. Någon vi läst om

och fascinerats av, säger Åsa Norberg.

I utställningen »A Movement Made by Hand« är det Lilli Zickerman, (1858–1949), den svenska hemslöjdsrörelsens grundare, som spelar huvudrollen. Triptyken består av skilda fragment hämtade från Lilli Zickermans inventeringsarbete och bokverk *Rölakan*. I över 20 år reste hon runt i Sverige och dokumenterade allt vad hon såg av gamla svenska textilier. Hon fotograferade själv, det finns över 24 000 bilder bevarade, och gjorde papperskopior som hon sedan handkolorerade.

Jag träffar Åsa Norberg och Jennie

Sundén i den gemensamma ateljén, en nedlagd butik på Älvsborgsgatan i Göteborg. Här har de haft sin fasta punkt sedan de avslutade konsthögskolestudierna i Umeå 2007. De gör allt tillsammans. Deras konst har nästan alltid en idémässig utgångspunkt och är ofta platsanknuten. De arbetar med frågor runt hur form och estetik speglar den politiska och sociala verklighet de uppkommit i. När de var i Berlin på residensvistelse gjorde de en utställning runt Bauhauskonstnären Josef Albers föreläsningar. En resa till London gav inspiration till att närmare undersöka Bloomsburygruppens estetik och historia. Det var det sistnämnda arbetet som förde dem in på den svenska hemslöjdsrörelsen.

–Lilli Zickerman var en imponerande person på många sätt, säger Jennie Sundén och nämner i samma andetag en handfull andra kvinnor samtida med Zickerman som också satt starka avtryck i den svenska kvinnohistorien och därmed fått en plats i utställningen. Som Sophie Adlersparre som grundade Handarbetets vänner och startade Sveriges första kvinnotidskrift »Tidskrift för hemmet« 1859. Och Calla Curman som såg till att den bohusländska graniten skyddades. Lika som textilkonstnären och skulptören Selma Giöbel som formgav och snidade en mötesklubb åt kvinnosällskapet Nya Idun.

–Utmärkande för dessa kvinnor var att de lyfte fram handarbetet som utfördes i

hemmen. De skapade förutsättningar och plattformar för kvinnor att verka utifrån. Och de drev debatten om jämställdhetsfrågor framåt.

–Vardagens estetik intresserar oss. De saker som finns närmast omkring oss, säger Jennie Sundén och tillstår att; jovisst kan man se utställningen som en hyllning till alla dessa kvinnor som gjorde skapande verksamhet till en politisk kraft.

Självt kommer Jennie Sundén (f 1977) från Brännö. Uppväxt med en mamma som handarbetade mycket, och en far som var ingenjör men gärna ägnade sig åt byggeri och hantverk.

–Jag tvekade länge mellan konsten eller konsthantverket. Gick en förberedande folkhögskola och sökte både till konstskolor och till HDK, men valde konsthögskolan i Umeå när jag kom in där.

Också Åsa Norberg (f. 1977) visste tidigt att det var konst hon ville ägna sig åt. Hon läste konsthistoria och övervägde en mer teoretisk inriktning. Sedan gav valet sig själv när hon kom in i Umeå. Där träffades Åsa och Jennie som nu är etablerade som ett team och har regelbundet ställt ut runt om i Sverige och utomlands. När ateljén inte är uppfylld av egna verk driver de konstrummet Hit i lokalerna. Då bjuder de in internationella konstnärer att ställa ut. Också ett sätt att delta i konstsamtalet.

–Vi jobbar väldigt tätt tillsammans. Våra teman växer fram organiskt. Vi hittar en tråd och spinner vidare på den. Samlar fragment och läser mycket. Det är samtalen som driver det hela framåt, säger de båda som nu bygger vidare på kvinnohistorien med ett nytt verk som sakta tar form i ateljén. Ännu bara på skisstadiet. Starkt materialbaserat som i de tidigare.

Utställningen visas i Nedre utställningshallen till och med 1 maj.